

Иван Вазов

Спомени от Бяла черква

I
Селото

Село безшумно, глухо, мирно,
село безбурно и зелено,
оазисче в поле обширно,
за спорен труд благословено,

душа ми винаги ще помни
гостоприемството ти мило
и всичко, що ме бе пленило
във твоите обятия скромни,

де хубави сърца живеят
и добродетели старинни –
и твоите улици пустинни,
и дворове, що зеленяят,

де тихо бягат часовете,
де всякой външен шум замира,
де вечно мил във умове
живей ликът на Бача Кира.

II
Цветята

Цветя, цветя! Дъжд от цветя
и песни от моми напети!
Цял ураган ме налетя
от обич, радостни привети!

И изненадан, умилен
от тоз прием необичаен,
на мене, пестника смутен,
на мене, скромн гост случаен,

аз с мокро от сълзи лице
мълвях си: лей се на свобода,
о вярно чувство на народа,
о златно българско сърце!

III
Дворът

Вечеряме. Над нас луната
вълшебно свети. Тих е двора.
Кокошки дремят по дръвята,
заспали гъски до стобора.

Мълчи обора ниски, дето
добитък пашите сънува,
тъмнеят клоните в небето,
що тих вечерник ги милува.

Селото цяло занемяло
и труд, и домакинства мирни –
едвам мълчанъето заспало
смушават лаеве подирни.

Нощ селска. Мир. Вълшебно свети
над нас небесната лампада.
Пред вратнята, до плетовете,
моми запяха серенада.

IV
При Росица

Тих ромони вир кристален,
със русалките беседва,
заник сяен, златоален
във Росица се огледва.

Белокрилите рибари
фъркат, спускат се в реката,
лек зефир легенди стари
носи ни от планината.

Ех, красиво, ех, спокойно!
Гърди гълтат радост рядка,
дишаме, живеем двойно
в полската поезья сладка.

Пада здрач. Тъмней полето
и Росица. Глухо стигат
лаеве до нас. В небето
първите звездици мигат.

V

Идилияте

Певецо селски, тук разбирам
душата ти и твоите песни
и себе си аз тук намирам –
в таз воля, в тоя шир чудесни.

Пак спомням светли дни, когато
живях сред чистата природа,
при нивите, покрити с злато,
с живота честни на народа,

и слушах песни на жътварки,
и гледах (сякаш беше вчера!)
момински бузи свежи, ярки
във празника на гроздобера.

И пях кат тебе за полята,
за селската любов честита
и преживяваше душата
идилиите на Теокрита.

VI

В лозята

В лозята селски пир. Пред нази
хора завили по ливади
моми – на тоз край елмази –
изскокнали из лес дриади.

Смях, вик, наздравници под звукът
на гъдуляря. Шум не спира
и в него чашите се чукат
за славата на Бача Кира.

КРАЙ

Източник: Словото
Набиране: Мартин Митов и Таня Николова

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/5114>]